

1

AWAKE ! for Morning in the Bowl of Night
Has flung the Stone that puts the Stars to Flight:
And Lo ! the Hunter of the East has caught
The Sultan's Turret in a Noose of Light.

خورشید کمند صبح بر بام افکند

کیخسرو روز باده در جام افکند

می خور که منادی سحرگه خیزان

آوازه اشربو در ایام افکند

2

Dreaming when Dawn's Left Hand was in the Sky

I heard a Voice within the Tavern cry,

"Awake, my Little ones, and fill the Cup

Before Life's Liquor in its Cup be dry."

آمد سحری ندا زمیخانه ما

کی رند خراباتی دیوانه ما

بر خیز که پر کنیم پیمانہ زمی

زان پیش که پر کنند پیمانہ ما

3

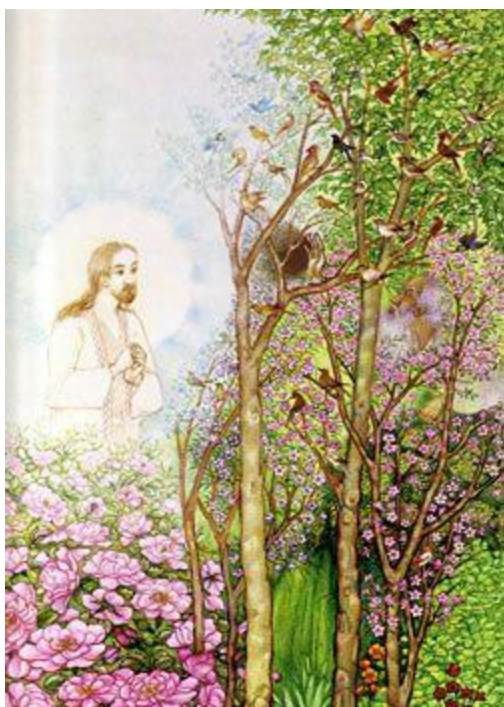
And, as the Cock crew, those who stood before
The Tavern shouted -" Open then the Door!
You know how little while we have to stay,
And, once departed, may return no more."

وقت سحر است خیز ای مایه ناز

نرمک نرمک باده خور و چنگ نواز

کانه که بجایند نیابند بسی

و آنها که شدند کس نمیآید باز

4

Now the New Year reviving old Desires,
The thoughtful Soul to Solitude retires,
Where the WHITE HAND OF MOSES on the Bough
Puts out, and Jesus from the Ground suspires.

اکنونکه جهان را بخوشی دستریست

هر زنده دلی را سوی صحرا هوسپیست

بر شاخی طلوع موسی دستپیست

در هر نفسی خروش عیسی نفسپیست

5

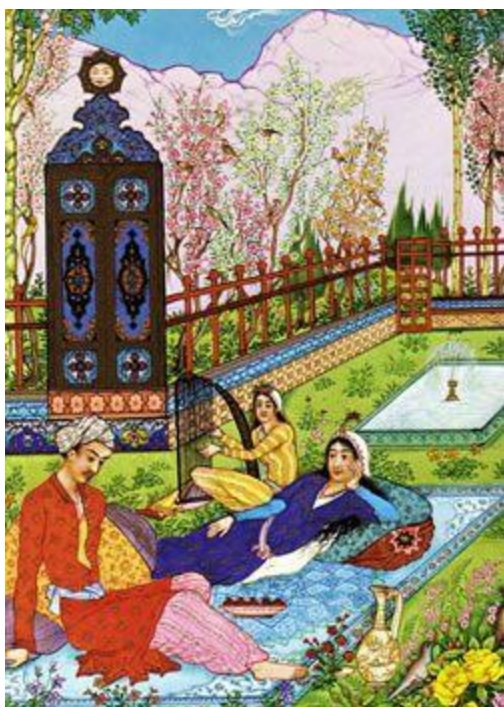
Iram indeed is gone with all its Rose,
And Jamshyd's Sev'n-ring'd Cup where no one knows;
But still the Vine her ancient Ruby yields,
And still a Garden by the Water blows.

آن قصر که جمشید در او جام گرفت

آهو بچه کردو روبه آرام گرفت

بهرام که گور میگرفتی همه عمر

دیدي که چگونه گور بهرام گرفت

6

And David's Lips are lockt ; but in divine
High piping Pehlevi, with " Wine ! Wine ! Wine!
Red Wine ! " - the Nightingale cries to the Rose
That yellow Cheek of her's to incarnadine.

روزی است خوش و هوا نه گرم است و نه سرد

ابر از رخ گلزار همی شوید گرد

بلبل بزبان حال خود با گل زرد

فریاد همی کند که می باید خورد

7

Come, fill the Cup, and in the Fire of Spring

The Winter Garment of Repentance fling:

The Bird of Time has but a little way

To fly - and Lo! the Bird is on the Wing.

بر چهره گل نسیم نوروز خوش است

در صحن چمن روی دلفروز خوش است

از دی که گذشت هر چه گوئی خوش نیست

خوش باش وز دی مگو که امروز خوش است

8

And look - a thousand Blossoms with the Day
Woke - and a thousand scatter'd into Clay:
And this first Summer Month that brings the Rose
Shall take Jamshyd and Kaikobad away.

یک جرعه می ز ملک کاووس به است

از تخت قباد و ملکت طوس به است

هر ناله که رندی به سحرگاه زند

از طاعت زاهدان سالوس به است

9

But come with old Khayyam, and leave the Lot
Of Kaikobad and Kaikhosru forgot:
Let Rostum lay about him as he will,
Or Hatim Tai cry Supper - heed them not.

—
--
--
--

10

With me along some Strip of Herbage strown
That just divides the desert from the sown,
Where name of Slave and Sultan scarce is known,
And pity Sultan Mahmud on his Throne.

—
--
--
--

11

Here with a Loaf of Bread beneath the Bough,
A Flask of Wine, a Book of Verse - and Thou
Beside me singing in the Wilderness -
And Wilderness is Paradise enow.

تنگی می لعل خواهم و دیوانی

سدرمقی باشد و نصف نانی

وآنکه من تونشسته در ویرانی

عیشی است که نیست در خور سلطانی

12

"How sweet is mortal Sovranty ! " - think some:

Others - "How blest the Paradise to come ! "

Ah, take the Cash in hand and waive the Rest;

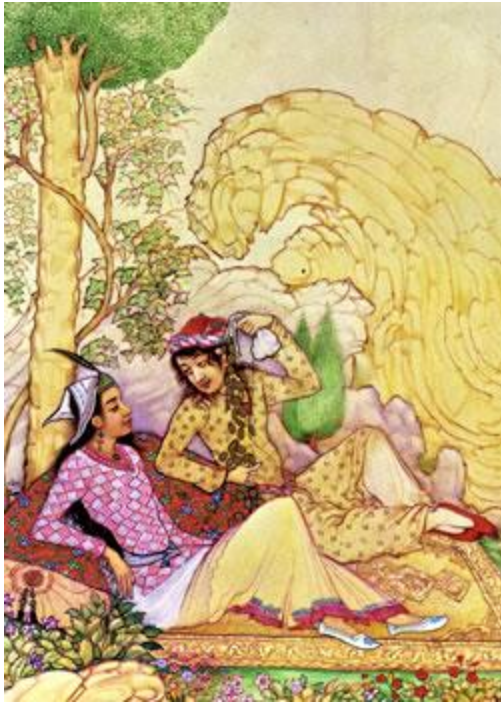
Oh, the brave Music of a distant Drum!

گویند کسان بهشت با حور خوش است

من میگویم که آب انگور خوش است

این نقد بگیر و دست از آن نسیه بدار

کاواز دهل شنیدن از دور خوش است

13

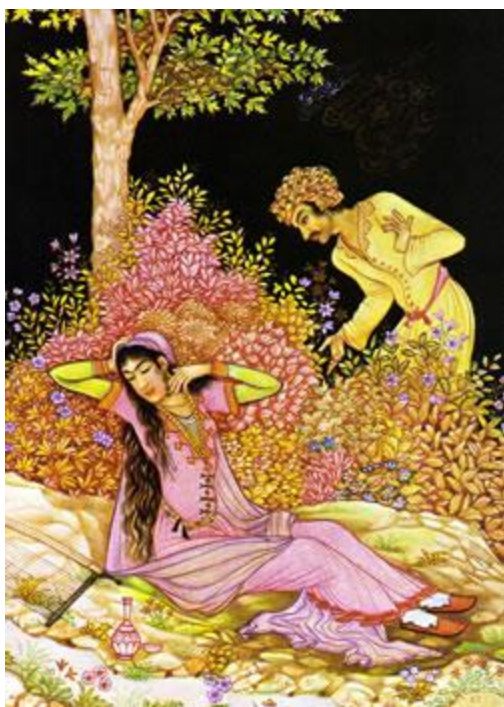
Look to the Rose that blows about us - " Lo,
Laughing," she says,"into the World I blow:
At once the silken Tassel of my Purse
Tear, and its Treasure on the Garden throw."

...

...

...

...

14

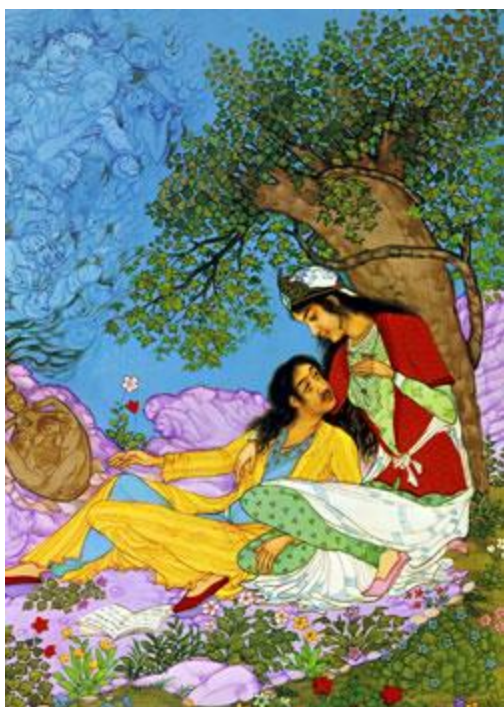
The Worldly Hope men set their Hearts upon
Turns Ashes - or it prospers; and anon,
Like Snow upon the Desert's dusty Face
Lighting a little Hour or two - is gone.

ای دل همه اسباب جهان خواسته گیر

باغ طربت بسبزه آراسته گیر

و آنگاه بران سبزه شبی چون شبنم

بنشسته و بامداد بر خاسته گیر

15

And those who husbanded the Golden Grain,
And those who flung it to the Winds like Rain,
Alike to no such aureate Earth are turn'd
As, buried once, Men want dug up again.

ز آن پیش که بر سرت شبیخون آرند

فرمای که تا باده گلگون آرند

تو زر نه ای ای غافل نادان که ترا

در خاک نهند و باز بیرون آرند

16

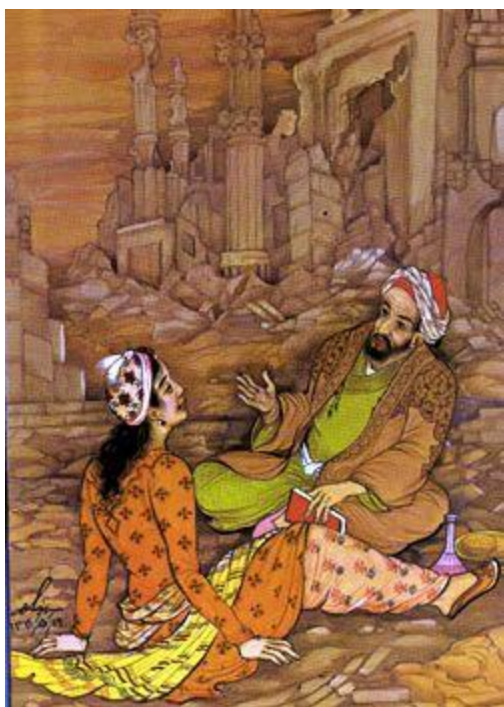
Think, in this batter'd Caravanserai
Whose Doorways are alternate Night and Day,
How Sultan after Sultan with his Pomp
Abode his Hour or two, and went his way.

این کهنه رباط را که عالم نامست

و آرامگه ابلق صبح و شامست

بزمیست که وامانده صد جمشید است

قصریست که تکیه گاه صد بهرام است

17

They say the Lion and the Lizard keep

The Courts where Jamshyd gloried and drank deep:

And Bahram, that great Hunter - the Wild Ass

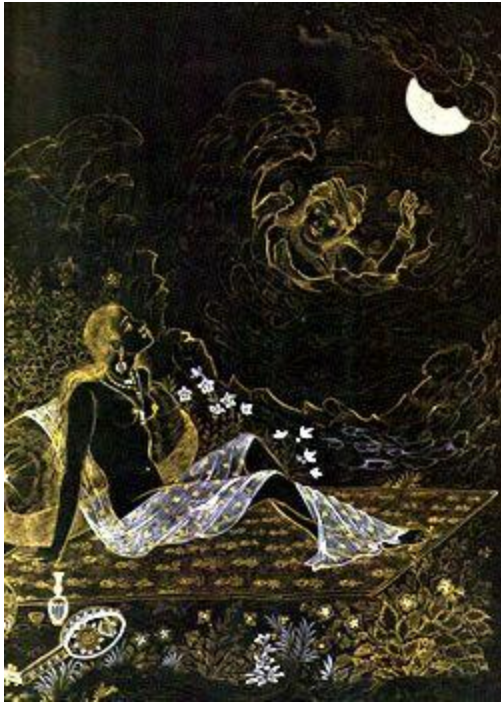
Stamps o'er his Head, and lie lies fast asleep.

آن قصر که جمشید در او جام گرفت

آهو بچه کرد و شیر آرام گرفت

بهرام که گور میگرفتی همه عمر

دیدی که چگونه گور بهرام گرفت

18

I sometimes think that never blows so red
The Rose as where sonic buried Caesar bled;
That every Hyacinth the Garden wears
Dropt in its Lap from some once lovely Head.

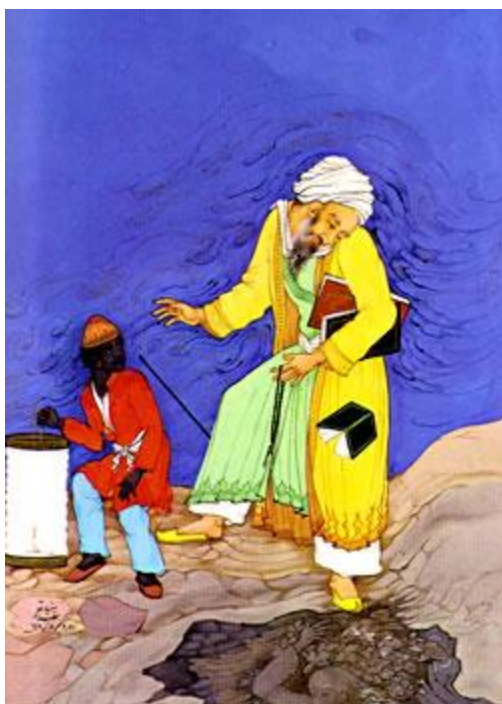
...
....
....
....

19

And this delightful Herb whose tender Green
Fledges the River's Lip on which we lean -
Ah, lean upon it lightly ! for who knows
From what once lovely Lip it springs unseen !

...
...
...
...

20

Oh, my Beloved, fill the Cup that clears
TO-DAY of past Regrets and future Fears -
To-morrow ? - Why, To-morrow I may be
Myself with Yesterday's Sev'n Thousand Years.

ای دوست بیا تا غم فردا نخوریم
این یکدم عمر غنیمت شمیریم
فردا که از این دیر فنا در گذریم
با هفت هزار سالگان سر بسریم

21

Lo! some we loved, the loveliest and best
That Time and Fate of all their Vintage prest,
Have drunk their Cup a Round or two before,
And one by one crept silently to Rest.

یاران موافق همه از دست شدند
در پای اجل یکان یکان پست شدند
خوردیم زیک شراب درمجلس عمر
دوری دو سه پیشتر زما مست شدند

22

And we, that now make merry in the Room
They left, and Summer dresses in new Bloom,
Ourselves must we beneath the Couch of Earth
Descend, ourselves to make a Couch - for whom?

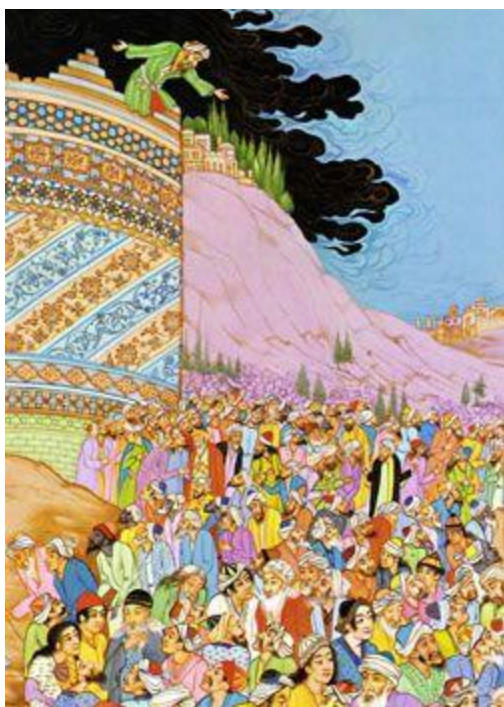
...
...
...
...

23

Ah, make the most of what we yet may spend,
Before we too into the Dust descend;
Dust into Dust, and under Dust, to lie,
Sans Wine, sans Song, sans Singer, and - sans End !

...
...
...
...

24

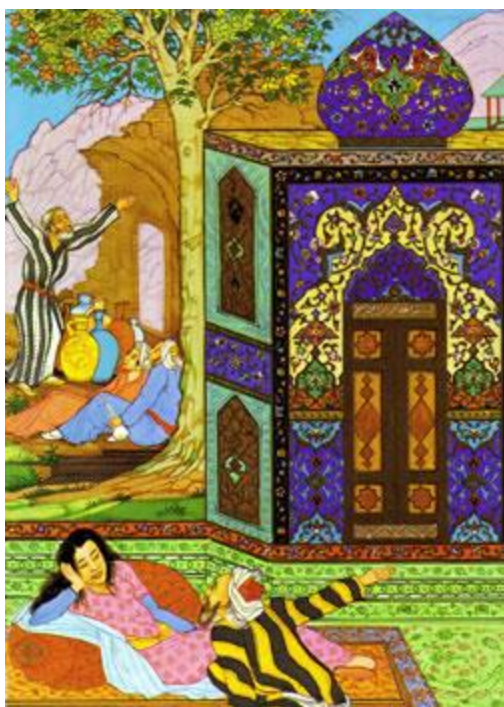
Alike for those who for TO-DAY prepare,
And those that after a TO-MORROW stare,
A Muezzin from the Tower of Darkness cries
"Fools ! your Reward is neither Here nor There!"

قومی متفکرند در مذهب و دین

جمعی متحیرند در شک و یقین

ناگاه برآورد منادی زکمین

کای بیخبران راه نه آنست و نه این

25

Why, all the Saints and Sages who discuss'd
Of the Two Worlds so learnedly, are thrust
Like foolish Prophets forth; their Words to Scorn
Are scatter'd, and their Mouths are stopt with Dust.

آنها که ز پیش رفته اند ای ساقی
در خاک غرور خفته اند ای ساقی
رو باده خور و حقیقت از من بشنو
باد است هر آنچه گفته اند ای ساقی

26

Oh, come with old Khayyam, and leave the Wise
To talk; one thing is certain, that Life flies;
One thing is certain, and the Rest is Lies;
The Flower that once has blown for ever dies.

می خور که بزیر گل بسی خواهی خفت

بی مونس و بی حریف و بی همدم و جفت

زنهار بکس مگو تو این راز نهفت

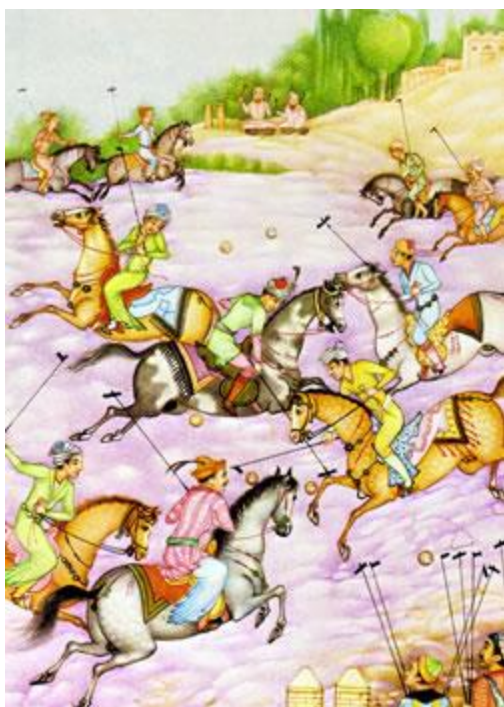
هر لاله که پژمرد نخواهد بشکفت

27

Myself when young did eagerly frequent
Doctor and Saint, and heard great Argument
About it and about: but evermore
Came out by the same Door as in I went.

...
...
...
...

28

With them the Seed of Wisdom did I sow,
And with my own hand labour'd it to grow:
And this was all the Harvest that I reap'd -
"I came like Water, and like Wind I go."

یک چند بکودکی باستاد شدیم

یک چند باستادی خود شاد شدیم

پایان سخن شنو که مارا چه رسید

از خاک در آمدیم و بر باد شدیم

29

Into this Universe, and why not knowing,
Nor whence, like Water willy-nilly flowing:
And out of it, as Wind along the Waste,
I know not whither, willy-nilly blowing.

...
...
...
...

30

What, without asking, hither hurried whence?

And, without asking, whither hurried hence !

Another and another Cup to drown

The Memory of this Impertinence !

چون آمدنم بمن نبد روز نخست

این رفتن بیمراد عزمیست درست

بر خیز و میان ببند ای ساقی چست

کاندوه جهان بمی فرو خواهم شست

31

Up from Earth's Centre through the Seventh Gate

I rose, and on the Throne of Saturn sate,

And many Knots unravel'd by the Road;

But not the Knot of Human Death and Fate.

از جرم گل سیاه تا اوج زحل

کردم همه مشکلات گیتی را حل

بگشادم بند های مشکل بحیل

هر بند گشاده شد بجز بند اجل

32

There was a Door to which I found no Key:
There was a Veil past which I could not see:
Some little Talk awhile of ME and THEE
There seem'd - and then no more of THEE and ME.

اسرار ازل را نه تو دانی و نه من
وین حرف معما نه تو خوانی و نه من
هست از پس پرده گفتگوی من و تو
چون پرده بر افتد نه تو مانی و نه من

33

Then to the rolling Heav'n itself I cried,
Asking, " What Lamp had Destiny to guide
Her little Children stumbling in the Dark?"
And - "A blind Understanding!" Heav'n replied.

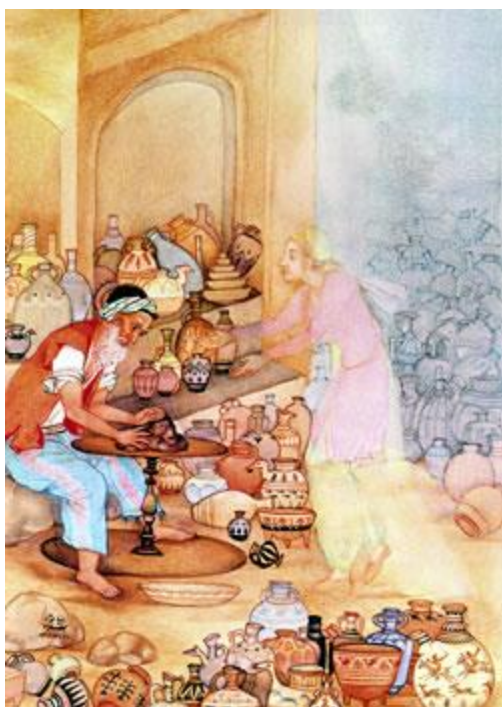
در گوش دلم گفت فلک پنهانی
حکمی که قضا بود زمن میدانی
در گردش خویش اگر مرا دست بدی
خود را برهاندمی ز سر گردانی

34

Then to this earthen Bowl did I adjourn
My Lip the secret Well of Life to learn:
And Lip to Lip it murmur'd - "While you live
Drink ! - for once dead you never shall return."

لب بر لب کوزه بردم از غایت آز
تازو پرسم واسطه عمر دراز
لب بر لب من نهاد و میگفت براز
می خور که بدین جهان نمی آئی باز

35

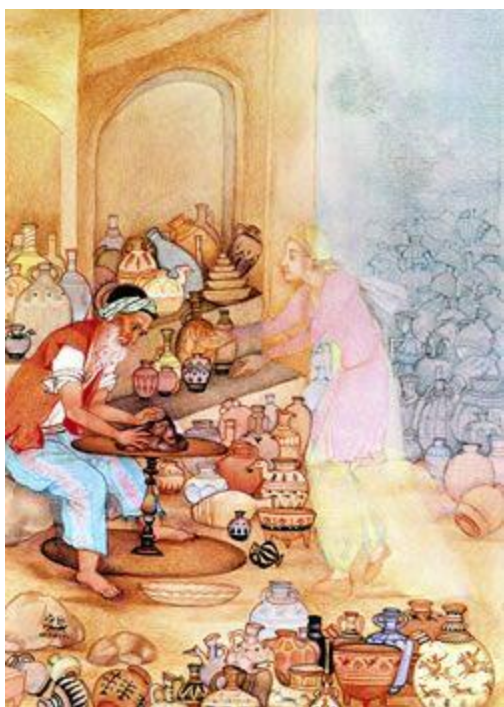
I think the Vessel, that with fugitive
Articulation answer'd, once did live,
And merry-make; and the cold Lip I kiss'd
How many Kisses might it take - and give !

این کوزه چو من عاشق زاری بوده است

بند در سر زلف نگاری بوده است

این دسته که بر گردن او می بینی

دستی است که بر گردن یاری بوده است

36

For in the Market-place, one Dusk of Day,
I watch'd the Potter thumping his wet Clay:
And with its all obliterated Tongue
It murmur'd - "Gently, Brother, gently, pray!"

دی کوزه گری بدیدم اندر بازار
بر پاره گلی لگد همی زد بسیار
وان گل بزبان حال با او میگفت
من همچو تو بوده ام مرا نیکو دار

37

Ah, fill the Cup: - what boots it to repeat

How Time is slipping underneath our Feet:

Unborn TO-MORROW, and dead YESTERDAY,

Why fret about them if TO-DAY be sweet !

از دی که گذشت هیچ از او یاد مکن

فردا که نیامده است بنیاد مکن

بر نامده و گذشته بنیاد مکن

حالی خوش باش و عمر بر باد مکن

38

One Moment in Annihilation's Waste,
One Moment, of the Well of Life to taste -
The Stars are setting and the Caravan
Starts for the Dawn of Nothing - Oh, make haste !

این قافله عمر عجب میگذرد
دریاب دمی که با طرب میگذرد
ساقی غم فردای حریفان چه خوری
پیش آر پیاله را که شب میگذرد

39

How long, how long, in infinite Pursuit
Of This and That endeavour and dispute?
Better be merry with the fruitful Grape
Than sadden after none, or bitter,

آنانکه اسیر عقل و تمیز شدند

در حسرت هست و نیست ناچیز شدند

رو بیخبراً تو آب انگور گزین

کان بیخبران بغوره مویز شدند

40

You know, my Friends, how long since in my House

For a new Marriage I did make Carouse:

Divorced old barren Reason from my Bed,

And took the Daughter of the Vine to Spouse.

امشب پی جام یکمنی خواهم کرد

خود را بدورطل می غنی خواهم کرد

اول سه طلاق عقل و دین خواهم گفت

پس دختر رز را بزنی خواهم کرد

41

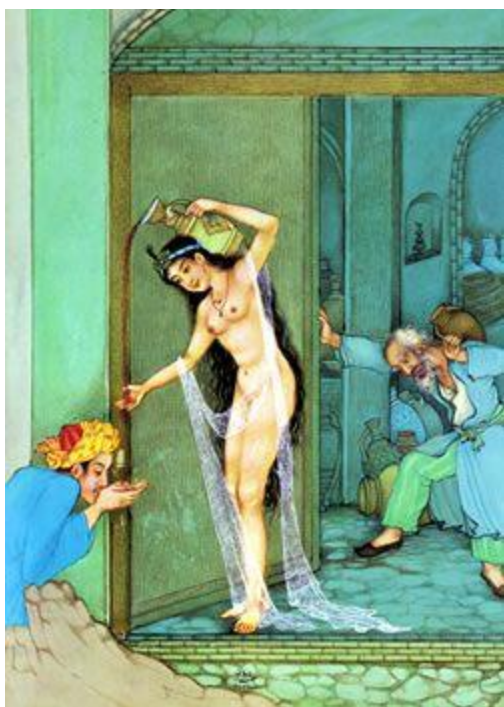
For "Is" and "IS-NOT" though with Rule and Line,
And "UP-AND-DOWN" without, I could define,
I yet in all I only cared to know,
Was never deep in anything but - Wine.

من ظاهر نیستی و هستی دانم

من باطن هر فراز و پستی دانم

با این همه از دانش خود شرمم باد

گر مرتبه ای و رای مستی دانم

42

And lately, by the Tavern Door agape,
Came stealing through the Dusk an Angel Shape
Bearing a Vessel on his Shoulder; and
He bid me taste of it; and 'twas - the Grape!

سرمست بمیخانه گذر کردم دوش
پیری دیدم مست و سبوی بر دوش
گفتم ز خدا شرم نداری ای پیر
گفتا کرم از خداست رو باده بنوش!

43

The Grape that can with Logic absolute

The Two-and-Seventy jarring Sects confute:

The subtle Alchemist that in a Trice

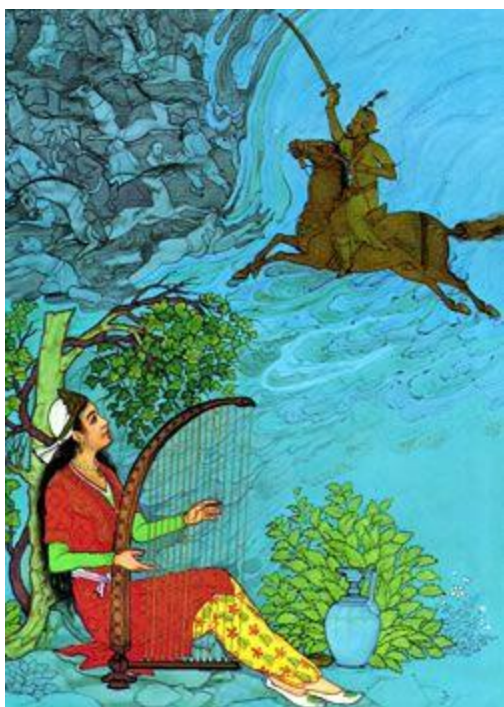
Life's leaden Metal into Gold transmute.

می خور که زدل کثرت و قلّت ببرد

واندیشه هفتاد و دو ملت ببرد

پرهیز مکن زکیمیائی که ازو

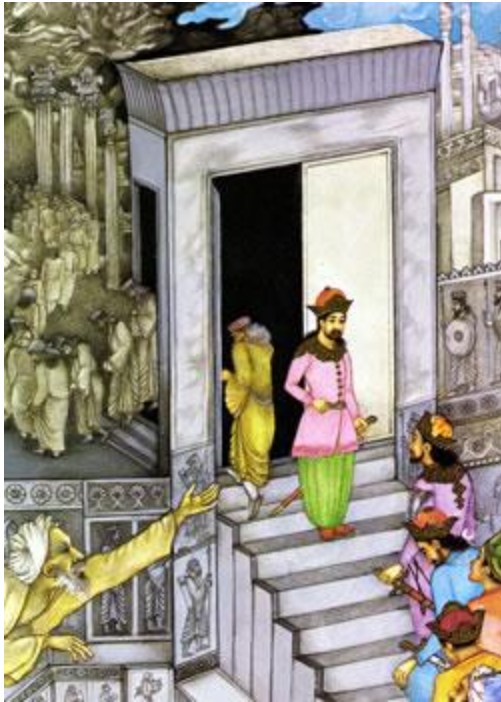
یک جرعه خوری هزار علّت ببرد

44

The mighty Mahmud, the victorious Lord,
That all the misbelieving and black Horde
Of Fears and Sorrows that infest the Soul.
Scatters and slays with his enchanted Sword.

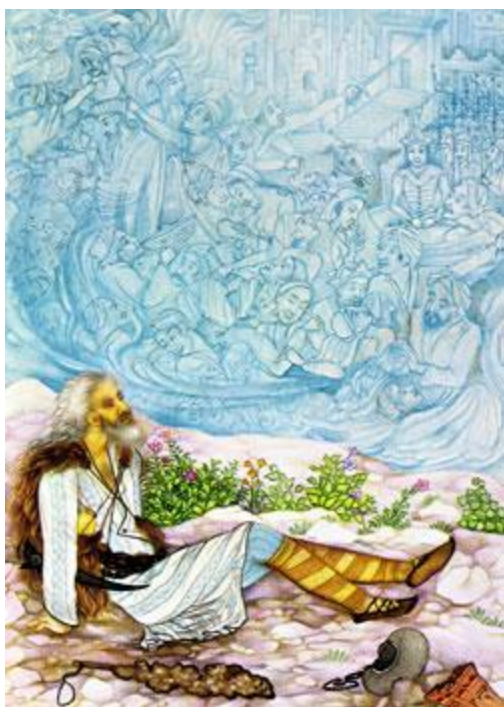
با باده نشین که ملک محمود اینست
وز چنگ شنو که لحن داود اینست
از آمده و رفته دگر یاد مکن
حالی خوش باش زآنکه مقصود اینست

45

But leave the Wise to wrangle, and with me
The Quarrel of the Universe let be:
And, in some corner of the Hubbub coucht,
Make Game of that which makes as much of Thee.

...
...
...
...

46

For in and out, above, about, below,
'Tis nothing but a Magic Shadow-show,
Play'd in a Box whose Candle is the Sun,
Round which we Phantom Figures come and go.

این چرخ فلک که ما در آن حیرانیم

فانوس خیال از او مثالی دانیم

خورشید چراغدان و عالم فانوس

ما چون صوریم کاندرو حیرانیم

47

And if the Wine you drink, the Lip you press,
End in the Nothing all Things end in - Yes -
Then fancy while Thou art, Thou art but what
Thou shalt be - Nothing - Thou shalt not be less.

خیام اگر زباده مستی خوش باش

با ماه رخی اگر نشستی خوش باش

چون عاقبت کار جهان نیستی است

انگار که نیستی چو هستی خوش باش

48

While the Rose blows along the River Brink,
With old Khayyam the Ruby Vintage drink:
And when the Angel with his darker Draught
Draws up to Thee - take that, and do not shrink.

در دایره سپهر نا پیدا غور

می نوش بخوشدلی که دور است بجور

نوبت چو بدور تو رسد آه مکن

جامی است که جمله را چشانند بدور

49

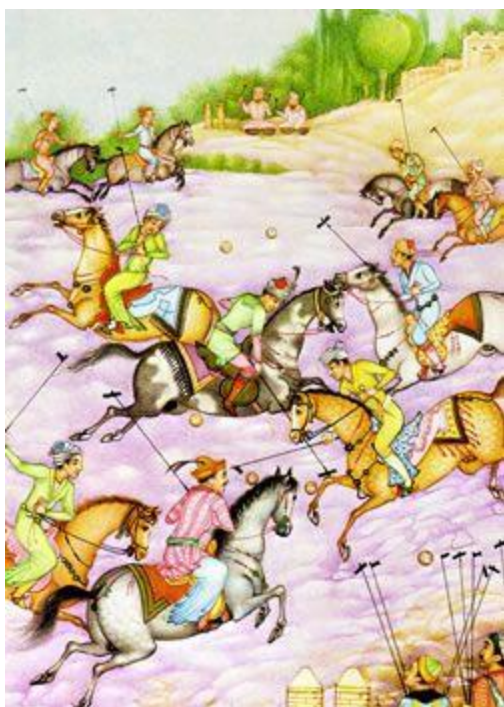
'Tis all a Chequer-board of Nights and Days
Where Destiny with Men for Pieces plays:
Hither and thither moves, and mates, and slays,
And one by one back in the Closet lays.

از روی حقیقتی نه از روی مجاز

ما لبعثگانیم و فلک لعبت باز

بازیچه همی کنیم بر نطع وجود

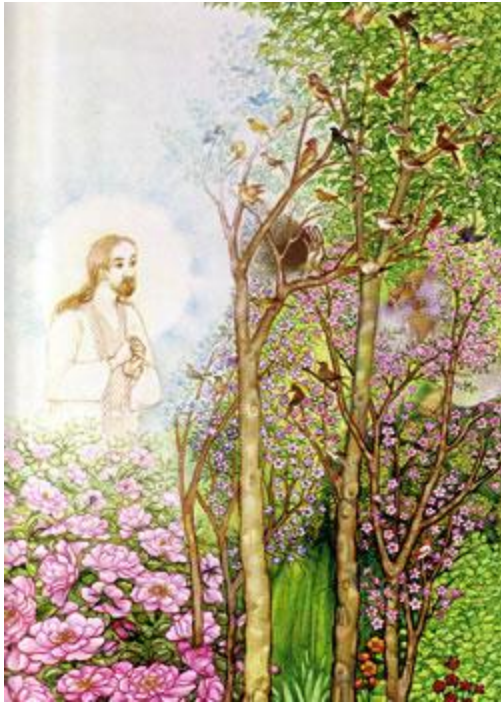
افتیم بصندوق عدم یک یک باز

50

The Ball no Question makes of Ayes and Noes,
But Right or Left as strikes the Player goes;
And He that toss'd Thee down into the Field,
He knows about it all - HE knows - HE knows !

ای رفته بچوگان قضا همچون گو
چپ میخورو راست میروو هیچ مگو
کانکس گه ترا فکند اندر تک و پو
اوداندو اوداندو اوداندو او

51

The Moving Finger writes; and, having writ,
Moves on: nor all thy Piety nor Wit
Shall lure it back to cancel half a Line,
Nor all thy Tears wash out a Word of it.

...
...
...
...

52

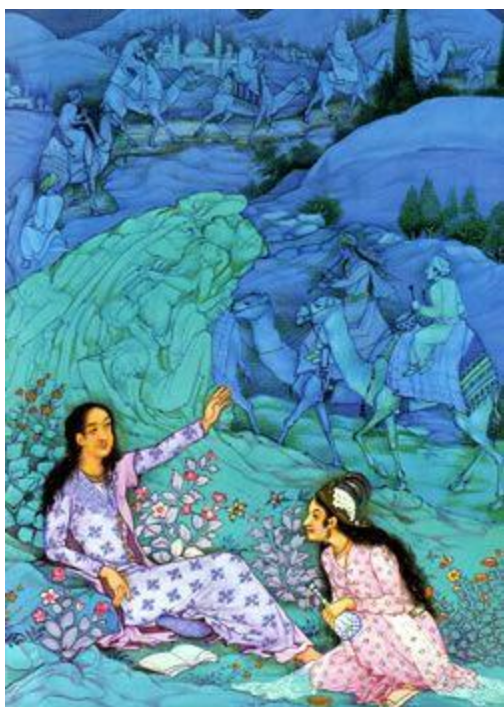
And that inverted Bowl we call The Sky,
Whereunder crawling coopt we live and die,
Lift not thy hands to It for help - for It
Rolls impotently on as Thou or I.

نیکی و بدی که در نهاد بشر است

شادی و غمی که در قضا و قدر است

با چرخ مکن حواله کن در ره عقل

چرخ از تو هزار بار بیچاره تر است

53

With Earth's first Clay They did the Last Man's knead,

And then of the Last Harvest sow'd the Seed:

Yea, the first Morning of Creation wrote

What the Last Dawn of Reckoning shall read.

خوش باش که پخته اند سودای تودی

فارغ شده اند از تمنای تودی

قصه چه کنم که بی تقضای تودی

دادند قرار کار فردای تودی

54

I tell Thee this - When, starting from the Goal,
Over the shoulders of the flaming Foal
Of Heav'n Parwin and Mushtara they flung,
In my predestin'd Plot of Dust and Soul.

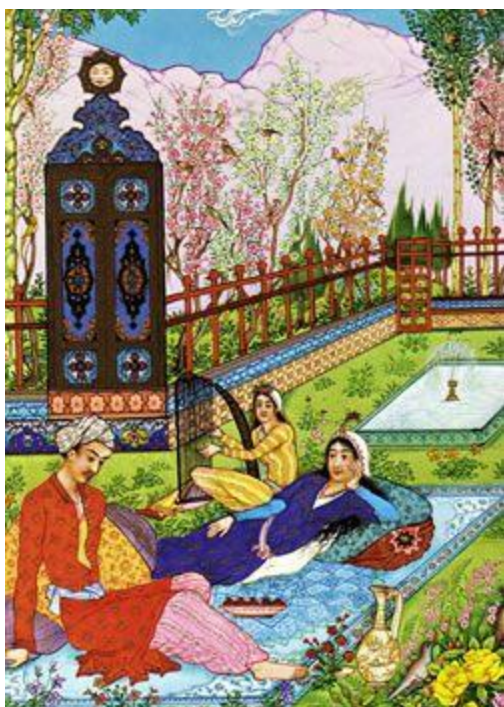
آنروز که توسن فلک زین کردند
و آرایش مشتری و پروین کردند
این بود نصیب مازدیوان قضا
ما را چه گنه قسمت ما این کردند

55

The Vine had struck a Fibre; which about
If clings my Being - let the Sufi flout;
Of my Base Metal may be filed a Key,
That shall unlock the Door he howls without.

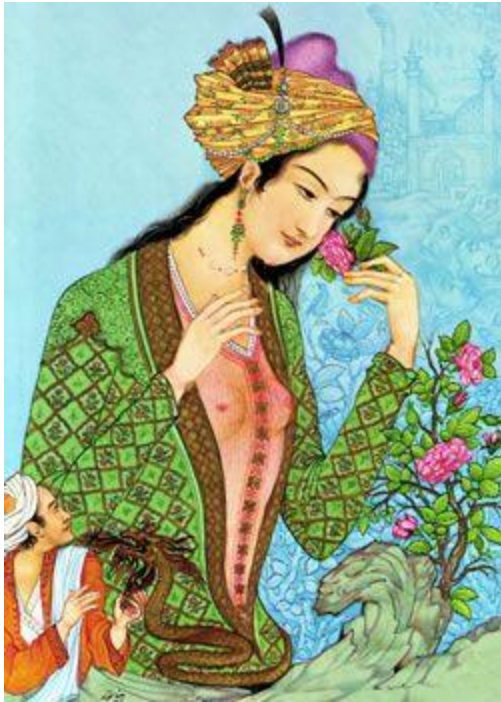
...
...
...
...

56

And this I know: whether the one True Light,
Kindle to Love, or Wrath consume me quite,
One glimpse of It within the Tavern caught
Better than in the Temple lost outright.

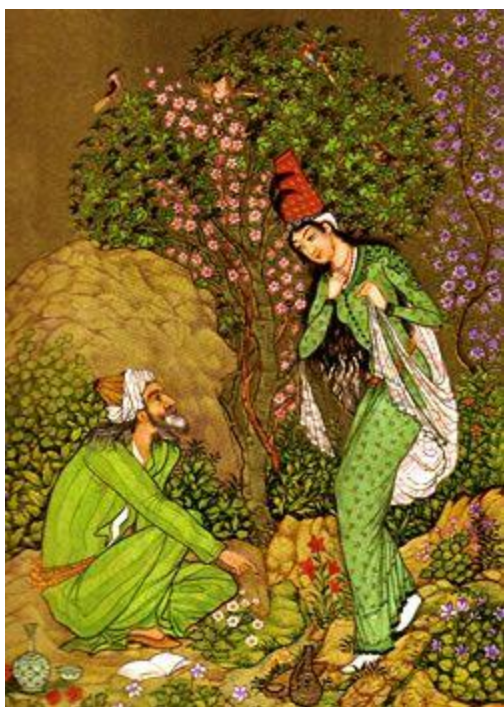
با تو بخرابات اگر گویم راز
به زآنکه بمحراب کنم بی تو نماز
ای اول وای آخر خلقان همه تو
خواهی تو مرا بسوز و خواهی بنواز

57

Oh, Thou, who didst - with Pitfall and with Gin
Beset the Road I was to wander in,
Thou wilt not with Predestination round
Enmesh me, and impute my Fall to Sin?

...
...
...
...

58

Oh, Thou, who Man of baser Earth didst make,
And who with Eden didst devise the Snake;
For all the Sin where with the Face of Man
Is blacken'd, Man's Forgiveness give - and take !

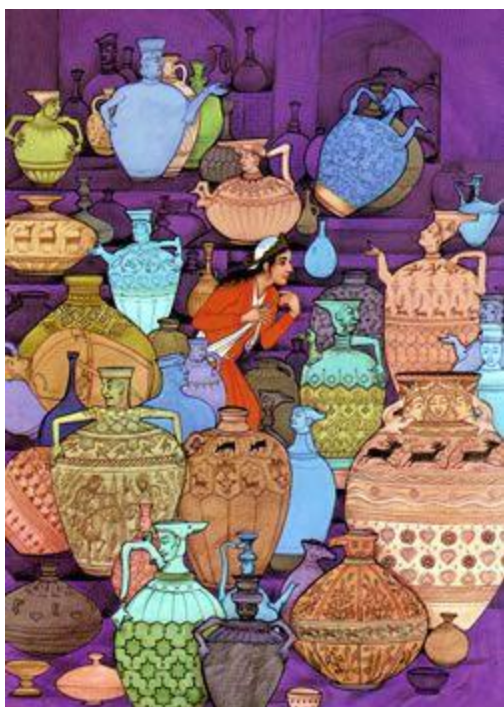
یارب تو جمال آن مه مهر انگیز
آراسته ای بسنبل و عنبر نیز
پس حکم چنان کنی که در وی منگر
این حکم چنان بود که کج دار و مریز

59

Listen again. One. evening at the Close
Of Ramazan, ere the better Moon arose,
In that old Potter's Shop I stood alone
With the clay Population round in Rows.

...
...
...
...

60

And, strange to tell, among that Earthen Lot

Some could articulate, while others not:

And suddenly one more impatient cried-

Who is the Potter, pray, and who the Pot ?

در کارگه کوزه گری رفتم دوش

دیدم دو هزار کوزه گویا و خموش

ناگاه یکی کوزه برآورد خروش

کو کوزه گرو کوزه خرو کوزه فروش؟

61

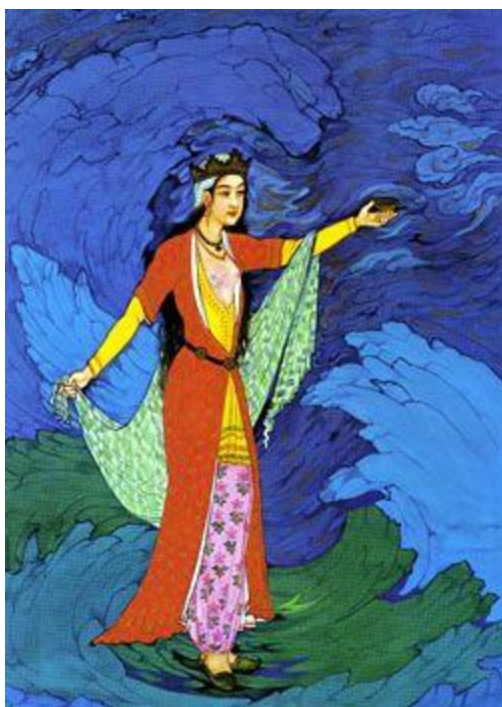
Then said another - "Surely not in vain
My Substance from the common Earth was ta'en,
That He who subtly wrought me into Shape
Should stamp me back to common Earth again."

جامی است که عقل آفرین میزندش

صد بوسه ز مهر بر جبین میزندش

این کوزه گردهرچنین جام لطیف

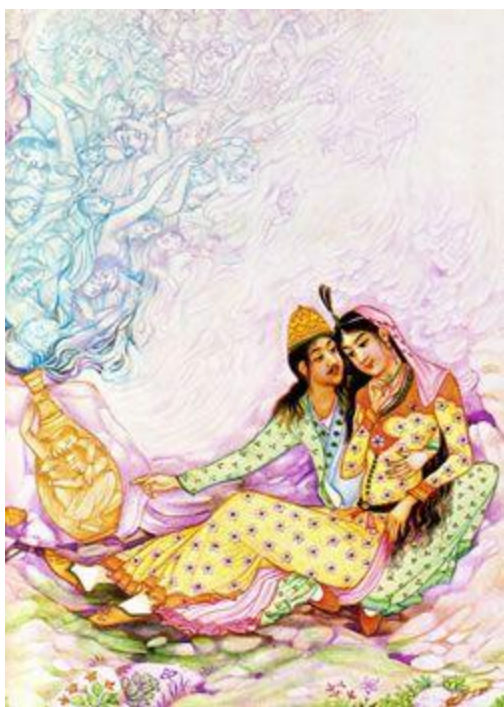
میسازد و باز بر زمین میزندش

62

Another said - "Why ne'er a peevish Boy,
Would break the Bowl from which he drank in Joy;
Shall He that made the Vessel in pure Love
And Fancy, in an after Rage destroy !"

ترکیب پیاله ای که در هم پیوست
بشکستن آن روا نمیدار مست
چندین سروپای نازنین از سرودست
برمهر که پیوست و بکین که شکست

63

None answer'd this ; but after Silence spake

A Vessel of a more ungainly Make:

"They sneer at me for leaning all awry

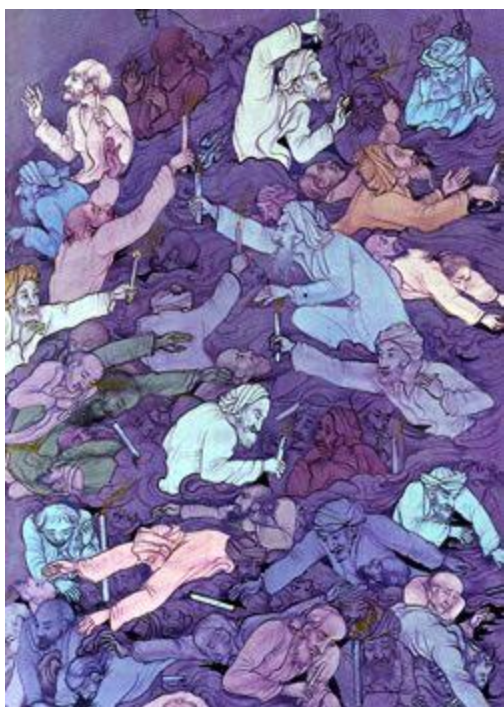
What ! did the Hand then of the Potter shake ?"

دارنده چو ترکیب طبایع آراست

از بهر چه اوفکندش اندر کم و کاست؟

گر نیک آمد، شکستن از بهر چه بود؟

ورنیک نیآمد این صور، عیب کراست؟

64

Said one - "Folks of a surly Tapster tell,
And daub his Visage with the Smoke of Hell;
They talk of some strict Testing of us - Pish !
He's a Good Fellow, and 'twill all be well."

گویند بحشر گفتگو خواهد بود

وان یار عزیزتندخو خواهد بود

از حشر وگو بجز نکوئی ناید

خوش باش که عاقبت نکو خواهد بود

65

Then said another with a long-drawn Sigh,
"My Clay with long oblivion is gone dry:
But, fill me with the old familiar juice,
Methinks I might recover by-and-bye !"

آنکه که نهال عمر من کنده شود
واجزای مرکبم پراکنده شود
گرز آنکه صراحی کنند از گل من
حالی که پراز باده کنی زنده شود

66

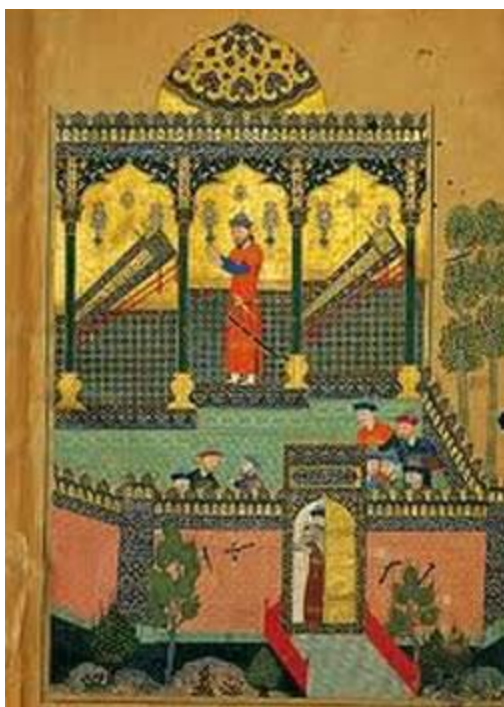
So while the Vessels one by one were speaking,
One spied the little Crescent all were seeking:
And then they jogged each other, "Brother ! Brother !
Hark to the Porter's Shoulder-knot a-creaking !"

ماه رمضان گذشت وشوال آمد

هنگام نشاط و عیش وقوال آمد

آمد گه آنکه خیکها اندر دوش

گویند که پشت پشت حمال آمد

67

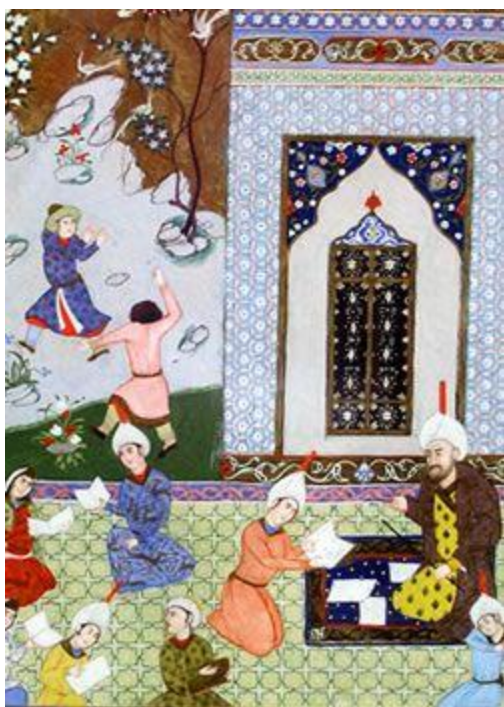
Ah, with the Grape my fading Life provide,
And wash my Body whence the Life has died,
And in a Windingsheet of Vine-leaf wrapt,
So bury me by some sweet Garden-side.

چون فوت شوم بباده شوئید مرا

تلقین ز شراب ناب گوئید مرا

خواهید بروز حشر یابید مرا

از خاک درمیکده بوئید مرا

68

That ev'n my buried Ashes such a Snare
Of Perfume shall fling up into the Air,
As not a True Believer passing by
But shall be overtaken unaware.

چندان بخورم شراب کاین بوی شراب

آید ز تراب چون شوم زیر تراب

تا بر سر خاک من رسد مخموری

از بوی شراب من شود مست و خراب

69

Indeed the Idols I have loved so long
Have done my Credit in Men's Eye much wrong;
Have drown'd my Honour in a shallow Cup,
And sold my Reputation for a Song.

...
...
...
...

70

Indeed, indeed, Repentance oft before

I swore - but was I sober when I swore ?

And then and then came Spring, and Rose-in-hand

My thread-bare Penitence apieces tore.

...
...
...
...

71

And much as Wine has play'd the Infidel,
And robb'd me of my Robe of Honour - well,
I often wonder what the Vintners buy
One half so precious as the Goods they sell.

هرروز بر آنم که کنم شب توبه
از جام و پیاله لبالب توبه
اکنون که رسید وقت گل ترکم ده
در موسم گل ز توبه یارب توبه

72

Alas, that Spring should vanish with the Rose
That Youth's sweet-scented Manuscript should close !
The Nightingale that in the Branches sang,
Ah, whence, and whither flown again, who knows !

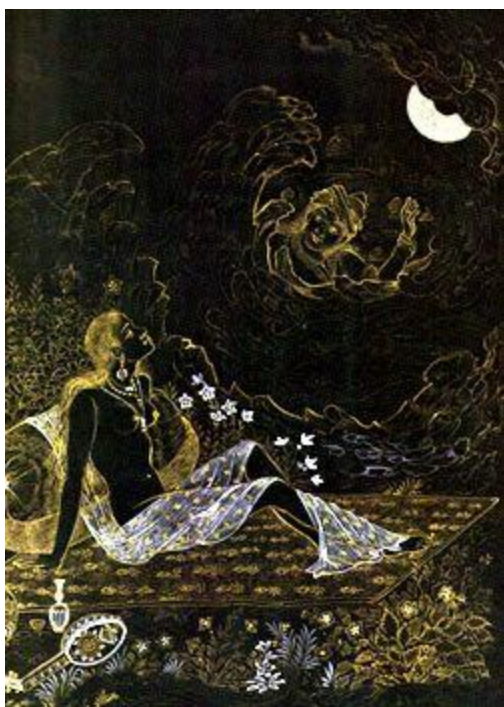
افسوس که نامهٔ جوانی طی شد
وان تازه بهار زندگانی دی شد
آن مرغ طرب که نام او بود شباب
فریاد ندانم که کی آمد کی شد

73

Ah Love ! could thou and I with Fate conspire
To grasp this sorry Scheme of Things entire,
Would not we shatter it to bits - and then
Re-mould it nearer to the Heart's Desire !

گر بر فلک دست بدی چون یزدان
برداشتی من این فلک را زمین
وز نوفلک دگر چنان ساختمی
کازاده بکام خود رسیدی آسان

74

Ah, Moon of my Delight who know'st no wane,

The Moon of Heav'n is rising once again:

How oft hereafter rising shall she look

Through this same Garden after me - in vain!

مهتاب بنور دامن شب بشکافت

می خور که دمی بهتر از این نتوان یافت

می نوش و میندیش که مهتاب بسی

اندر سر خاک یک بیک خواهد تافت

75

And when Thyself with shining Foot shall pass
Among the Guests Star-scatter'd on the Grass,
And in thy joyous Errand reach the Spot
Where I made one - turn down an empty Glass !

...
...
...
...

پایان

TAMAM SHOD

تمام شد